

A jsi to ty

Paulie Garand

Hledáš smysl, já vím, je mi dobře známo a právě proto se tě ptám, proč jediné potají se kámen mění v slzu. A jsi to ty.

Bylo mi jedno kde mě najdou. Zničeněj vlastní touhou, přestat existovat, byl horkej letní den, Slunce už pomalu klouzalo ze střechy a svítilo mi do bytu.

Seděl jsem na zemi a čekal na večer. To rudý světlo bylo ostrý a smutný. Chtěl jsem se pomilovat se smrtí, na co tu zanechávám svědectví? Toužit.

Uštvat se pachtěním za cílem. Radši to skoncuju, než abych se stal omylem, než abych vytrpěl ty další léta tápání, nikdo mi ne naslouchá, nikdo mě nevidí.

Den je moc dlouhej, už potřebuju noc. Světlo mě dráždí a venku řvou haranti. Jdu sklesle k oknu a naposledy si prohlídnu město a hemžení lidí.

Svědí mě svět, to bláznivý lidský žužu, všichni se smějou, já nemůžu. Nechápu, sice mi chválíš moje umění, vždyť je to bádání náhodný a naivní.

Už nemám pro co tady bejt i moje láska mi nevěří, náš vztah je bledá treska. Co už na tý holý zdi už nevydrží, ona chodí po klubech a paří.

Baví se s tupiritama, sleduje módní svět. Je prostě jinde a nechce mě vidět, že jsem prej poslední dobou nákej suchej, píšu si básničky jak malej, vždyť jo.

Už ani to psaní mě nebaví, kdo jsem? Dokola se sám sebe ptám a listy házím do kamen. Rodina jde s dobou, teď domů koupili myčku a nádobí a plazmovou televizi.

Máma mě chce oženit aby měla vnoučata. Abych měl práci a vydělával jak táta. Jděte do hajzlu s tímhle marným představením. Je to můj závěr a vrahům se nedivím.

Ať už ta rudá svině zajde, chci tmu! Veškerý jistoty jsou pryč. Lezu k oknu. Zdá se mi jako bych slyšel mojí lásku jak řve, co to dělám, že lezu na tu římsu.

Směju se tomu co si namlouvám, vždyť já jsem sám, úplně sám. Nikoho nemám a vůbec pro koho bych žil, když ani já jsem sám sebe nenašel.